

Arrest

**nr. 334 726 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 7 oktober 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 oktober 2024 werd aangifte gedaan van een voorgenomen huwelijk door verzoekende partij en Mevrouw R. (...) S. (...) D. (...).

Op 2 april 2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken.

Op 2 april 2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand tevens de prenatale erkenning door verzoekende partij van het kind van R. (...) S. (...) D. (...) te registreren.

Op 7 oktober 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2 Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 7

*(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)*

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Ook de erkenning van het kind werd geweigerd.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten worden vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“De zaak uiterst dringend is aangezien het bevel uitvoerbaar is binnen 7 dagen.”

Ter terechtzitting herhaalt verzoekende partij dit standpunt. Zij meent dan ook dat er wel degelijk een urgentie blijkt.

De verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden in haar betoog dat gezien zij het grondgebied binnen de zeven dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing moet verlaten, het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed, noch dat het loutere feit dat een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten boven haar hoofd hangt het imminent karakter van de vordering aantoonst.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van de verzoekende partij en dat ze niet is vastgehouden conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering *“imminent is”*.

Verzoekende partij toont niet aan dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is vermits er geen dwangmaatregel voorzien is en er al evenmin een repatriëeringsdatum vastgesteld is. Verzoekende partij wordt ook niet vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet wordt vastgehouden en er geen gedwongen repatriëring is voorzien, staat het de verzoekende partij vrij om – wanneer zij een gewoon verzoek tot schorsing heeft ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer een gedwongen repatriëring zou worden gepland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

2.3. De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE WILDE